

Obični ljudi

Jedan poslovni čovjek ustao je i pitao svetog Josemariju: „Možete li mi reći postoji li ikakvi znak koji bi mi mogao reći živim li naučavanja Opusa Dei vjerno i ispravno?“ Svatko tko je pogledao taj video ili je bio tamo prisutan neće nikada zaboraviti kako je sveti Josemarija, bez pridržaja, bez i sekunde zastajkivanja, dao svoj odgovor: „Ako ti je žena sretna.“

13.08.2012.

Piše Jemy Gatdula, objavljeno u
Business world on line

Posudit ću od Scotta Hahna ovaj izraz - što je bio „okidač“ za moje upoznavanje s Opusom Dei: bilo je to dok sam gledao video osnivača, svetog Josemarije Escriva usred druženja s brojnim ljudima koji su mu postavljali pitanja. Jedan poslovni čovjek ustao je i pitao svetog Josemariju: „Možete li mi reći postoji li ikakav znak koji bi mi mogao reći živim li naučavanja Opusa Dei vjerno i ispravno?“ Svatko tko je pogledao taj video ili je bio tamo prisutan neće nikada zaboraviti kako je sveti Josemarija, bez pridržaja, bez i sekunde zastajkivanja, dao svoj odgovor: „Ako ti je žena sretna.“

Taj trenutak savršeno prikazuje ono što je često teško riječima izreći kada nekome pokušavate objasniti Opus Dei: to da jednostavno radeći normalne dnevne aktivnosti, ako

smo ih učinili iz ljubavi prema Bogu i doslovno za svakoga, možemo postići svetost. Bez potrebe za mučeništvom, čudesima ili sličnim dramatičnim događajima, obični limar, liječnik, inženjer, političar ili kućanica posvećuju se radeći svoj posao najbolje što mogu. Kao što je napisao sveti Josemaria: „Taj posao – ponizni, monotoni, maleni – je molitva izražena djelima.“

To nas vuče da sretno (i kontemplativno) živimo u sadašnjosti. Ili kako bi inzistirao sveti Josemaria, istinska ljubav nisu „slatke riječi, već djela“. Prema tome, svetost se postiže „ispunjavajući sitne dužnosti svakoga trenutka“: za studenta to znači da bude pozoran na predavanjima, za vozača da pazi i oprezno vozi, za domara da bude siguran da je apsolutno sve čisto, za učitelja da si isplanira sat, za oca da ostavi posao postrani i da se potpuno posveti svojoj obitelji za večerom. Taj

„univerzalni poziv na svetost“ koji promiče Opus Dei nije ograničen samo na katolike; čak i ljudi koji nisu kršćani mogu postati dio Opusa Dei.

Ovo je radikalna tvrdnja, koja zaprepašćuje čak i u današnje vrijeme. Ali to je učenje „staro kao Evandjelje, ali ipak uvijek novo“. Ne trebamo biti svećenik ili redovnica da bi bili sveti. Svatko, bez razmetanja ili glasnog razglašavanja svoje pobožnosti, jednostavno živeći svoj svakodnevni život najbolje što može, može postići svetost.

Nažalost, postoji potreba za ispravkom nezasluženi ružnih glasina koje su mediji dali Opusu Dei, a koje ove godine slave nekoliko „obljetnica“. Čudno je to da većina ljudi koja o Opusu Dei (u prijevodu, Djelo Božje) misli da je zlokobno, nisu čak ni sreli vjernika Opusa Dei ili nemaju pojma da je onaj uvijek nasmijani, uvijek spreman pomoći

dečko iz ureda ili susjedstva vjernik Djela. Zaista, najveseliji ljudi koje sam susreo, upoznao ili se s njima sprijateljio su iz Opusa Dei. A postoji uzvišeni, ali ipak jednostavni razlog njihove radosti, a nema nikakve veze s PR-om ili stvaranjem imidža.

„Glavno oružje“ Opusa Dei, opet staro kao Evandjelje, a ipak uvijek novo, je „božansko sinovstvo“. To je tehničko-teološki termin koji u osnovi kaže: „mi smo djeca Božja.“ Ovo očito nije ekskluziva Opusa Dei jer ovo je oduvijek bilo osnovno naučavanje Katoličke Crkve. Ali Opus Dei je ovo posebno naglasio: Bog je naš Otac koji se za nas brine, uvijek je prisutan, neprestano pazi na naše dobro. Često nećemo razumjeti što On želi, ali koje dijete može u potpunosti razumjeti? Ali On je tamo za nas. A upravo su zato vjernici Opusa Dei uvijek radosni (i mirni) jer, s Bogom kao Ocem, čemu se brinuti? Uspjeh? Neuspjeh? Nema

problema. Samo se potrudi najbolje što možeš, a tada imaj pouzdanja da će sve ispasti onako kako naš Otac želi, a to je uvijek dobro.

Završavam prisjećajući se mnogo boljeg pisca od sebe: popularnog autora i apologeta Scotta Hahna. Na svom putu da postane katolikom (tada je bio protestant), imao je poteškoća sa svojom ženom (koja je tada također bila protestant), koja nije baš bila oduševljena njegovom željom za obraćenjem. Scott Hahn učinio je ono što bi svaki intelektualac učinio: bombardirao je svoju ženu Kimberly sa svim teološkim argumentima i pisanjima kojih se mogao sjetiti kako bi je uvjerio da je katoličanstvo ispravan put.

Nažalost, to je još više iziritiralo Kimberly koja se počela sve više udaljavati.

Očajan, potražio je pomoć kod dva prijatelja, jednog laika i jednog svećenika, a oba su, kako je ispalo, bili članovi Opusa Dei. A savjet kojeg su oni dali Scottu iznenadio ga je: „ugasi teologiju i uključi romantiku.“

Ali Scott Hahn je poslušao njihov savjet. Umjesto da pokuša pronaći najbolji argument, naporno je radio da postane „bolji muž, bolji otac, bolji sin.“

Tako je, i sa supruginim dopuštenjem, postao katolik. Nedugo potom, i Kimberly.

To je to. Posve obično. Posve Opus Dei.